

Hlavní název: Národní listy
Datum vydání výtisku: 19.9.1902
Číslo výtisku: 258
Druh dokumentu: číslo periodika
ISSN: 1214-1240
Číslo stránky: [1] - [2]

SYSTEM
◆KRAMERIUS◆

Podmínky využití

NK ČR poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny NK ČR a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny NK ČR není možné bez případného písemného svolení NK ČR.

Národní knihovna ČR
Klementinum 190
110 00 Praha 1

kramerius@nkp.cz

Na »Národní Listy«
ranní a odpolední
předplácí se
v Praze
v administraci
na měsíc 2 K — h
ve filiálkách
na měsíc 2 K 30 h
Poštou:
na měsíc 3 K 20 h
s dvojitou zásilkou:
na měsíc 3 K 30 h

NÁRODNÍ LISTY

Odpolední vydání.

Číslo v Praze za 2 1
a na venkově za 3 h

Předplaceni
a inseráty
přijímá administrace
v Mariánské ulici,
číslo 3.

Tam je též redakce
a expedice.

Telefonické zprávy „Nar. Listů.“

Hrozby.

Z Vídně, 19. září. Dr. Körber vzkazuje Čechům prosřednictvím »Oester. Volkszeitung«: Dr. Rezek byl vyslán do Prahy nejen aby vyzvěděl smýšlení Čechů, nýbrž aby jim také dal na srozuměnou, že vláda musí setrvali na svém úmyslu, nepovoliti nic, co není smlouveno mezi zástupci obou stran v Čechách. Splnění slibů Čechům daný a svolání nějaké česko-německé konference, slib, který byl dán loni v listopadu, považuje ministr-president za akt slušnosti. Tyto porady mohou se však konati teprve po skončení konferencí rakousko-uherských, tudíž koncem tohoto neb počátkem příštího měsíce.

Také kdyby tyto rozpravy nevedly k žádnému výsledku, svolá Dr. Körber říšskou radu a proti vůli Čechů bude hledět vyrovnání protlačiti. Čechové musí věděti, že mají proti sobě celou říši.

Také »Dziennik Polski« zabývá se ve vídeňském dopise budoucí taktikou českých poslanců zcela ve smyslu časopisů vládních a německých, pročez také »Neue Freie Presse« tuto korespondenci s velkým gustem otiskuje.

Pravi se v ní: Zdá se, že Čechové mají opět sto chutí, dáti se cestou katastrofické politiky. Možná, že jsou hospodářsky dosti silni, aby se katastrofy báti nemusili.

Protože však všichni bydlíme pod jedním krovem, měly by Čechy od katastrofické politiky odvrátiti ohledy na jiné. Poláci, Rusíni, Slovinci, Rumuni a Vlachové nemají tolik síly, aby prožili nějakou katastrofu. Pro všechny jest parlament nezbytností, všichni jej musí také brániti proti Čechům.

Obstrukce česká selva povede k celi, tím méně, jelikož ostatní české strany obstrukci odsuzují.

Vláda vidí, že tato nedoznává též souhlasu voličstva a že naděšta doba, vzněsti appell na voliče a vynésti trn mfu proti českému poselstvu. Nové

volby znamenají však ztrátu půl roku a zároveň návrat nejistého stavu a provisoria. Chtějí Čechové za vše to vzíti na sebe zodpovědnost?

Obstrukce může býti také nanejvýše posledním zoufalým krokem, může býti projevem vůle lidu, který se zračí silou elementární, ba může míti oprávněnost; jako taktický prostředek ve vlastním táboře potíraný, jako prostředek, o jehož účelnosti předem jsou spory, obstrukce nemá naděje na úspěch.

Prosíme pány Poláky, aby takové starosti zůstavili nám! Co se pak týká zření na jiné, prohlásujeme s celou určitostí, že jsme všech ohledů prosti, zejména na pány z kola polského, kteří v rozhodné chvíli nás zradili a na povel dra. Körbra většinu pravice rozbili.

K volbám do dolno-rakouského sněmu.

Z Vídně, 19. září. Zdejším liberálními listy po několik dní bylo hlášáno, že vídeňská městská rada tentokrát k dolno-rakouským volbám žádných tistených seznamů voličů nevzdá. Tyto listy vykládaly odhodlání takové za akt násilný, jenž namířen jest proti liberálům a sociálním demokratům.

Dlužno konstatovati, že zákonné povinnosti, tiskem vydati seznamy voličů, není. Oznamuje se však, že zpráva liberálních listů jest licho. Seznamy voličů vydají se nákladem skoro 19.000 K. K jejich sestavení určena celá armáda pomocných pracovníků v počtu 150 osob, kteří zaměstnání budou dilem tímto 5—6 neděl.

Z Vídně, 19. září. Volební agitaci zahájili pro dolnorakouský sněm ve Vídni sociální demokraté. Konali v X. okresu dvě schůze, jednu německou a jednu českou. V této mluvil bývalý poslanec za pátou kurii kladenskou Steiner. V obou bylo trpce zehráno (na jmenování zvláštního českého kandidáta početního, kterým prý se napomáhá křesťanskými sociálům.

Osobní.

Z Vídně, 19. září. Vrchní okresní komisař Theodor Jelen jmenován okresním

hejtmanem a okresní komisař moravského místopředsedství Mofic svob. pán Daudlebský ze Sterněcku tajemníkem zemské vlády, oba pro Slezsko.

Defraudace ve vídeňské länderbanke.

Z Vídně, 19. září. O velké defraudaci v länderbanke, včera objevené, uveřejňují listy velmi mnoho podrobností, ale nevycházi z nich nikterak na jevo, kterak byla zpronevěra provedena. Vyslovují se po té stránce jenom pouhé domněnky a dodává se, že podvody úředníka Jellinka trvaly zajisté několik let. Jellinek měl ročního platu pouze 5000 korun. Najemného platil 900 korun a měl po celý rok fiakra. Zařizen byl velmi dobře; hrál na bursu a také při dostizích. V länderbanke v jeho zásuvce nalezeny knihy, ze kterých vysvítá, že Jellinek má peníze uloženy u některých vídeňských bank.

Těmito penězi se umenší ztráta, kterou způsobil länderbanke. Jeho rejdy byly objeveny způsobem následujícím. Včera zpozorován byl schodek asi 80.000 korun. Tázán, kde jsou, pravil, že u spolku žirovního a kasovního a že tam dojde. Bylo mu věřeno. Jellinek vzal klobouk a odešel. Když dlouho se nevracel, vznikla domněnka, že má vážnou příčinu zmizeti. Pak provedena prohlídka, při které zjištěno, že schází 1.300.000 korun. Pokladna v jeho soukromém bytě nemohla býti otevřena, jelikož Jellinek přehou, vzal s sebou její klíče. Jeho byt byl celou noc střežen detektivy.

Z Greifensteinu u Vídně došel telegram na jeho chof, který byl policií zadržán a ve kterém Jellinek chof svou vyzývá, aby jeho záležitosti spofádala. V noci rozšířené pověsti, podle kterých byl Jellinek již zatčen a dle jiných skončil sebevraždou, se dosud nepotvrdily. Jellinek byl teprve 34 roky starý a požíval u svých představených velké důvěry.

Z Vídně, 19. září. (C.-B.) Způsob, jakým si Jellinek defraudovaný obnos zjednával, není zcela jasný. Pokud dalo se zjišiti, hrál o veliké sumy na bursu a byl podílíkem na mnoha průmyslových závodech. Doposud nebyl zatčen.

FEUILLETON.

Cikán archeologem.*)

Napsal Jaroslav Hašek

Byla to radost mezi cikány v Lubicích, když starý cikán Dzurica vrátil se večer s velikou láhvi pálenky, chodil od cikána k cikánovi, dával jim připjet a křičel:

„Pijte, dobre nám buďte, ej pri sám Böh!“

„A kde si ty vzal peníze na tu dobrotu,“ ozval se ze skupiny cikánů silný chlap.

„Tak to tak, počal vypravovati Dzurica: „Íšel som tým chodníkom, čo ša idě do hůry**), reku trochu drva narubac***), šak reku hej uvidzim; tak iděm a tu velkomožný pán farář aj dva, tri pánov naprotiv. Ej veru som ša zlakol šeci ku mně. Čo, úfám nič dobrého nebude, páni sú páni. Běrem ša nazad. A tu křiči pán farář: „Čuješ? Dzurica, sem id, rolačo cebě poviem!“ Tak šem išel. A tu jedon pán dá mi do ruky penězi†) a vraví: „Ty sluha, vieš co, my šhirame také črepy, kusky harenčov, čo ša naidzi v hůre aj keď cú v poli, čo ša vyrar. To popolnice, staré nádoby, vo ktorých popol z ludí. Věš ty čo, more, keď naidzeš ty také staré črepy, ic do fary a dostaneš ty za každý kúšek penězi.“ „To

reku uvidzim, keď naidzem, donešem.“ A ten pán eště ukázal mi také kúštičky, zo starých črepov a tam boly šamě čárky na tom.

„Keď, vravil pán farář, ci prineseš také kúštičky, kde sú čárky, dva razy ci žaplačím. Aj, keď všeci prinesece. Len to vrav*) všem cigánom.“

Domluvil starý cikán Dzurica, napil se z láhve a zase kolem do kola pili cikáni, a Dzurica pozdě do noci vykládal a dával své rodné informace, jak mají hledat, co mají hledat, zejména ty kousky s čárkami, za které se dvojnásobně zaplatí.

Ještě pozdě v noci radili se cikáni a mluvili o starých črepách, nádobách, v nichž prý polhřívají, jak pravil Dzuricovi pan farář, popel z lidí.

Pak se pilo a zpřívalo.

Druhého dne k večeru stála celá kolonie cikánská před farní budovou v Lubicích a starý Dzurica chodil s objemným pytlek nerohodně kolem dveří farských.

Konečně si dodal odvahy a vstoupil do fary a již klepal nesměle na dveře obydlí pana faráře. Vstoupil, políbil ruku panu farářovi a všem pánům, sedícím kolem stolu a beze slova počal vytahovat z pytle kousky popelnic, které kladl nastůl.

„Pánové, samě ornamenty,“ pravil latinsky pan farář ke svým hostům.

A vskutkul! Na každém nacházela se ozdoba,

buď na způsob podělných tahů, přímých, neb na způsob spirály.

„Kde's to našel,“ optal se po chvíli cikána, který se zbožnou horlivostí vytahoval stále nové a nové kousky popelnic s novými a novými ornamenty.

„Tam v hůre na takom brězku*) cesko ša idě. Tak šem išel s rodninu, aj to šme našli, prošim poníženě vela***) šme ša zunovali.***)

„Tu máš a rozděl ša s rodninu a idle tam eště,“ pravil pan farář, vytahuje z kapsy peněženku.

Cikán se vřelými díky zmizel.

Pak bylo v krémě veselí. Cikáni pili, zpřívali, tancovali, až všichni psi v dědině štěkali o překot.

Zatím vedl se na faře živý hovor o přinesených kouscích popelnic s ornamenty. Všichni páni shodovali se v tom, že ozdoby na popelnicích mají zcela nový řez.

Pan profesor z Levoče tvrdil, že sice viděl v Pešti, v museu, podobné popelnice, které prý pocházejí bezpochyby z hrobů prehistorických, náležejících kmenům uralso-čudským, naproti tomu pan profesor z Košic určité se vyjádřil, že ornamenty na oněch liši se zcela od přinesených, nejen co do bohatosti, ale i co do provedení. Jak asi ty ozdoby mohli povstat? Buď tlačením a pak vypálením, neb napřed vypalovali a pak teprve rylí.

*) vršku.
**) mnoho.
***) unavil.

*) Dialogy psány jsou v nářečí spíském.
**) do lesa.
***) narubac = narubati. koncovka „c“ jest koncovkou infinitivu.
†) slyšis.
‡) peníze.

*) mlu.

Telegrafické zprávy.

Z Bruselu, 18. září. (C-B.) Ústav pro mezinárodní právo měl dnes schůzi, kteréž předsedal Descamps. Zastoupeny byly: Anglie, Německo, Rakousko-Uhersko, Francie, Rusko, Itálie, Norsko, Holandsko, Portugalsko a Švýcarsko. Ministr zahraničních záležitostí pronesl pozdravnou řeč, ve kteréž projevil naději, že bude toto zasedání úspěšné, jako bylo minulé. Na to podal Descamps přehled o pracích rozhodčího soudu, jež měly za účinek vypracování zákonníku pro jednání rozhodčích soudů.

Z Bělehradu, 19. září. (C-B.) Při veřejném pochodu novém průvodu u občanstva v Kruševci na počest přítomných královských manželů odpověděl král na pozdravné oslovení, že v nadšeném uvítání, jehož se jemu a královně v Kruševci dostalo, spatřuje novou záruku, že srbský národ k němu chová tutéž lásku, jako k jeho předchůdcům z rodu Obrenovičů, kteří se Srbska učinili stát neodvislý a svobodný. Tuto neodvislost i svobodu aby státu zachoval a rozmožil, považuje král za svou svou povinnost. Jest pak úkolem nás všech, pravil dále král, abychom byli svorní a vybudovali Srbsko uvnitř spořádané, boje schopné a hospodářsky silné. Malicherné vnitropolitické spory, jež Srbsko po 20 let pustošily, musíme překonat a zažehnat. — Řeč králova provázena byla hlučným souhlasem.

Nepokoje v Uhrách.

Z Pešti, 19. září. (C-B.) Z Košice se sděluje, že lid vytloukl okna v těch domech, kde za příčinou slavnosti Košutovy nebyly vystrčeny prapory.

Jmenování.

Z Vídně, 19. září. (C-B.) Dnešní úřední list oznamuje: Cisar udělil radovi z soudu v Litoměřicích Josefu Beck-Ringhofferovi při jeho odchodu na výžádaný odpočinek úřad vrchního rady zemského soudu s prominutím poplatků.

Denní zprávy.

— **Dotaz a odpověď v příčině germanisace** alho fondu pro Čechy. Dne 17. t. m. uveřejnila „Ost. Rundschau“ pod záhlavím: „Co se děje s německým nacionálním fondem pro Čechy?“ velice ožehavou zprávičku následujícího znění: „Za častu Badenových byl pro Čechy založen Německý nacionální fond s správou jeho byla svěřena tehdejšímu zemskému poslanci a starostovi města Teplice Siegmundovi. Pro tento nacionální fond bylo od té doby horlivě agitováno u obecních zastupitelstev a spořitelén atd. a nikoli bez výsledku o příspěvky zápoleno, nikdy však nedostalo se na veřejnost nějakého účetního výkladu. Kdo dnes „Nationalfond“ spravuje víme právě tak málo, jako kterák se s jeho penězi nakládá.“

Jaké to byly asi nástroje?

Právě vykládal pan profesor z Levoče, že na peruánských popelnicích nacházejí se podobné ozdoby, a kde ví, k jakým kombinacím a k jakým archaeologickým výslednicím byl by snad došel a k jakým archaeologickým novým poznatkům, když tu strhl se venku před farou ohromný křik a v tom již otevřely se dvě a mezi překvapené archaeology vpadl opilý cikán Dzurica.

„Prošim pán velkomozný,“ pravil trhaně, s usedavým plácem, „já šon žabudol* vravič**), že šom dva nože polámal, tak by šom uctivě pýtal, aj za ty nože, všekdo už šom prepil a šom eště smádný,***)“

„Aké nože,“ vyrazil ze sebe překvapený pan farář.

„Ej čo šom ty čárky rbil na tých črepoch,“ plačky pronášel Dzurica, „to šom šekco ryl a ty črepy to sú z pobitých harenčov,†) čo máme tam za humnami; a dva šom nože polámal uctivě pýtam...“

Tě noci se asi pánůn archaeologům zdálo o samých popelnicích, s čousd neznámými, novými typy ozdob, které vlastně cikán Dzurica prakticky vyráběl rytím ve starých, rozbitých hrncích, cikánské kolonie...

Ale pan farář jmenoval od té doby cikána Dzuricu archaeologem.

*) zapomněl.
**) pravil.
***) žiznivý.
†) hrnců.

Německé obyvatelstvo v Čechách tuší, že se z fondu toho platí židovskoliberalní vítězství volební, domnívá se však, že peníze fondu nejsou k tomu účelu, nýbrž k národní obraně Němců. Německá veřejnost v Čechách má právo konečně něco o tom dovědět se od židovskoliberalních správů tohoto fondu, tím spíše, že si židovskoliberalní listy, jako příkladně plzeňský orgán „pokrokové strany“, opovazují podezřívati peněžní hospodářství „Bundu Němců v Čechách“, kterýž každoročně veřejně účtuje. Na tuto ostrou invektivu odpovídá předseda „Nationalfondu“, Adolf Siegmund, takto: „Od založení německého „Nationalfondu“ pro Čechy předkládají se přesně a zevrubně výkazy o všech výdajích, či použití zaslaných peněz i zasílají se každému jednotlivému dárci, při čemž správa fondu ovšem a pohledu dosud neměla příležitosti předložiti takové sčítování některému ze stoupenců „Ost. Rundschau“, ježto tito pánové v příčině posílení německého „Nationalfondu“ uložili si naprostou zdržlivost. Používání darů „Nationalfondu“ věnovaných děje se ve smyslu původního usnesení výhradně k účelu podpory ohrančených německých menšin na jazykovém rozhraní a v ostatních případech, kde takové ohrožení německví očekávati lze a to jak se rozumí podle míry prostředků po ruce jsoucích. Při tom běže se všemožný ohled ke každému žadateli, necht si již náležti ku kterémukoli politickému vyznání uvnitř německých stran. Mohlo by zajisté v tom směru ještě více vykonáno býti, kdyby tento chvalitebný názor přicházel ku kříženému výrazu při odvádění příspěvků. Konečně odmítám jmenem celého správního výboru domněnku v ten smysl vyslovenou, jakoby z „Nationalfondu“ placena byla židovskoliberalní volební vítězství, jakožto nízké osočování. V Teplicích: 18./9. 1902. Za německý „Nationalfond“: předseda A. Siegmund.“ — Ze se v německých bednách v Čechách nachází mnoho prádla ve stavu nepříliš čistotném, vysvětí z toho, že je ho stále ještě dost, vzor tomu, že si ho Němci již tolik navzájem na hlavu naházeli. Nelze říci, že by Siegmund svoje byl nějak obzvlášť svým zaslaném vyhlásil a vyzehnil. Faktum jest, že účty „Nationalfondu“ mimo důvěrníky nikdo neviděl. Jest sice možno, že se v nich nenacházejí položky s výslovným určením „k účelům volebním zasláno“ atd. ale tolik fantasie již pánové budou míti, aby náleželi příslušné obraty. Ze bychom se k smrti rádi podívali my do takového účtu „národní obrany německé v Čechách“, abychom zevrubně mohli oceniti dnešní běžnou cenu české duše, netřeba povídati. Neboť že „Nationalfond“ jest nákupním fondem pro zadní české zboží, kdož by o tom pochyboval!

Infamní vůč vypravuje ve vídeňském

»Slovane« jeho redaktor pan Janča, a infamie — je-li pravdiva — týká se posl. dra. Dyky. Podle vypravování, za něž dosud ručí toliko redaktor »Slovane« sám, pozval jej posl. Dyk do jisté kavárny vídeňské, kdež mu učinil výklad o nastávajících zemských volbách a zlichotiv jeho vlivu na vídeňské Čechy, požádal jej, aby v národní radě v ten smysl působil, aby Česi vídeňští nečinili straně Luegrové žádných obtíží při volbách těchto. V náhradu za to, že přý jest strane Luegrova ochotna přispěti příměsíčkou částkou na některou českou organizaci, na př. národní radu. K námitkám p. Jančovým, že právě dr. Lueger jest nejnebezpečnějším nepřitelem Čechů vídeňských, prohlásil dr. Dyk, že není třeba antisemity podporovati, stačí přý toliko, když se nebude proti nim pracovati a ve »Slovane« psáti. Tu prý sáhl dr. Dyk do náprsní kapsy, řka: »Jsem zplnomocněn dáti vám prozatím sto zlatých.« Pan Janča odmítl i vyložil své stanovisko panu posl. dru. Dykovi. Co si na vzájem fekli a jak ve »S.« jeho redaktor vše ještě vykládá, jest podružno. Jasnou okolností pro nás a doufáme také pro p. dra. Dyka jest, že nemůže ani dvanáct hodin děle zůstatí ve světle, vrženém na něj vídeňským »Slovane«. Dokud neučiní své prohlášení a nevyvrátí zprávu p. Janče, dotud jest českým poslancem, který přišel v zájmu německé, ublívaje Čechům nepřátelské strany jako její zplnomocněnec s penězi v ruce, podplatiti českého důvěrníka ke zradě. Že takový zjev není v národní české společnosti možným, jest odivno. Doufáme, že se p. dr. Dyk dovede octistiti i od poslední poskvrny v té příčině.

— **Pošta a čeština.** Není druhého státního úřadu, a nímž by nejširší obecnostvo udržovalo tolik a tak častých styků jako s postou. Pošta je průměrnému člověku úřad nejbližší a proto také může na postě nejdůkladněji a nejpohodlněji poznati, jaký výjez nahoté vtr. Té doby,

sdá se, že vše vlasti mrasivý. Co zatím v jiných oborech zápasíme o každou píď práva, o každé slovíčko, je na postě prováděno, eo je ideálem našich nepřátel. Na postě elaví princip punktaci, proti němuž zvedl se celý národ, až jej porvali, triumfy: němčina vsude v Čechách na místě prvním, čeština vedle toho jen v českém kraji a na místě druhém. A to ne pouze uvnitř služby, nýbrž i v tom oboru, v jakémž mluví pošta k obecnstvu českému. I v té nejryzejší české vesnici, do níž nikdy noha Němce nevkrčila a kde němčina tak je známa, jako japonština, máte na postě také nápis německý. Poštovník má všechny tiskopisy také německé a úřaduje se tam zrovna tak po německu, jako po česku. Jinak ale v německém kraji. Neumíte-li německy, na postě se nevyznáte, nahlédnete jenom do orgánu poštovníků v Čechách, najdete tam inseráty, v nichž je podmiňkou pro kandidáta expeditorství, že česky uměti nesmí. Tiskopisu rovnoprávného na takovéto postě nedostanete, kdybyste za něj platili co chtěli, naopak, kdyby poštovník tiskopis takový měl, oproti vzteklému německému terrorismu nikdy se s ním nevytasil. Nejvíce však zkoušejí na postě naše místní jména. Co zatím ruce spínáme nad maďarskou násilností, že bezohledně maďarizuje nemaďarská místa, eo spíláme hakatistům, že germanisují místva jména polská, u nás to již dávno provedeno. Sáhli jsme jen tak maně do kupy otevřených kuvertů a co jsme tam našli? Razitko s českým jmenem Krčín. To přece se nedá germanisovat? Ba dá. Stojí pod ním: Krčín, na místě čárky je tam puntik na i. Radotín jmenuje se v poštovní němčině Radotin; Vodolka — Wodolka; Týniště — Týnišcht. Za to ale jsou české Lovosice nepfeloženy a stkví se na razitku pouze jako »Lobositz«. Ryze český Osek zkomolen dokonce v Ossegg a sice bez připojení označení českého. Smichov je německý Smichow ba i na ten Pisek se odvážili, učinivše z něho Pisek, kdežto Havran označují pouze po německu jako Hawran. Příbram jest jim — Příbram, Stříbro je — Mies a nic víc, Středokluky — Stredoklnk, kdežto Jablonec n. N. na postě je neznámý, tam mají za nešený pouze Gablonz a d. Neias... A to všechno dáváme si libit. Řekne se, že to pouhá maličkost. Snad pro toho, kdo nezavčen v poměry naše, v pravdě vězí v tom systému, jehož cílem je, jazyk náš z těchto krastů vytlačit a dosadit na jeho místo němčinu jako vládnoucí. Vždyť všechen aparát dle toho zařizen. Kdo dal poštovní správe právo, komoliti tak hanebným způsobem naši řeč? Kde sebrali ti znameniti filologové analogie anebo jakými řidili se při tom zákony? To bychom rádi věděli! Bude to asi též duševní kapacita, jež přeložila českou obec Ratibor u Jindř. Hradce v ptičinně znející. Rothwurst. Proč nekomoliti jména německá? Proč neopatří razitko názvem Frýdland, Rumburk, Varnsdorf, Šebach atd.? Vsaik jina jest neplecha děje se na postách. Poštovníci a správci pošt nemohou se již dočkat, až se stanou příslušníky »skvělé německé říše. Dali si zhotovit (neb to obstarala Praha?) razitka i formou úplně německá. U prostřed kruhu je místní jméno ve vodorovném diametru a ostatní prostor v kruhu je vyčárkován. Jko v Prusku. Z toho patrnó, jaký na c. k. rakouské postě vane vtr!

Národnosti v Rakousko-Uhersku.

Pod tímto titulem uveřejnil francouzský publicista Gabriel Louis-Jaray nákladem revue »Questions Diplomatiques et Coloniales« zajímavou a pro francouzskou veřejnost velmi poučnou studii o národnostech rakousko-uherských, seskupených na jihu okolo Terstu. Pan Jaray na základě důkladných studií, v nichž kráčel ve stopách Chéradama, Loiseaua a René Henrya, líčí jazykové a politické poměry rakouských Italů a Slovinců. Spisovatel uvádí, že ve Francii věnuje se v poslední době velká pozornost české otázce, boji Čechů a Němci, že však je nutno upřítí též zraky k ndalostem jižního Rakouska, kde se odehrávají podobné boje národnosti. Pan Jaray uznává, že na jihu »není opposice tak mocná a tak dobře zorganizovaná, ani není tam tak vysoké kultury intelektuální, jako v Čechách.« Spisovatel dále líčí poměry v Krájinu a Korutansku, v Istrii a Dalmácii a se srdečným zájmem sleduje snahy a zápasy rakouských Jihoslovanců. Zmínuje se o afféře českého gymnasia slovinského i o jiných charakteristických událostech politických. Zejména podrobně uvádí poměry Italů rakouských, kteří ve svém boji se opírají o starou vlast svou, o krá-